

# HET BOEK NOEN

Verhalen & Gedichten

Hans Christiaan Mol





Ik, Hans Christiaan Mol, heb de volgende verhalen en gedichten geschreven vanuit intuïtie en visioenen.

Ze zijn religieus, filosofisch en met een tikkeltje erotiek. Ondanks de variëteit zit in elk onderdeel een diepere waarheid.

Het eerste schreef ik ongeveer 53 jaar geleden. Het laatste waarschijnlijk 25 jaar geleden in de laatste fase van mijn (hyper)psychische gevoeligheid.

Daarna ontstonden de meer wetenschappelijke studies, maar wel met als grondslag de esoterische kabbalah.

Wanneer je de essenties niet direct doorziet, wees gerust; ik begreep dit vaak ook pas jaren later.

Er is een beperkte uitgave geweest ten gunste van mijn familie toen ik 50 jaar werd (1998).. Na herlezen is het, denk ik, belangrijk genoeg om aan een groter publiek te tonen.

Hierboven sta ik in een Middeleeuws Gilde kostuum.



*Het hemelse is als een lelie, vanuit de modder oprijzend naar het licht. De zuivere witheid die ontstaat toont de essentie van het Zijn. Let wel: Zijn, niet datgene wat bestaat, want dit is fake voor zover wij spreken over de werkelijkheid.*



# UNIFICATIO CELESTE

Hemelse Eenwording



*Tegenstellingen  
die één worden  
elkaar opheffen  
een nieuwe wereld  
doen ontstaan.  
Dat is waarheid.*

Wie zegt mij dat het aardse  
boven het hemelse gesteld moet worden  
of het hemelse boven het aardse?  
Het ene, noch het andere  
getuigt van werkelijk inzicht.

Elk van deze werelden  
hebben hun eigen reden van bestaan;  
hebben hun specifieke eigenschappen.  
En zie, de mystieke bruiloft,  
de opperste harmonie  
en het waarachtig één worden  
bestaat slechts  
wanneer deze beide samenkomen.

Zij gaan zelfs zò in elkaar op  
dat het ene noch het andere blijft bestaan.  
Zij verliezen zich zo volledig,  
zodat uit hen een nieuwe wereld  
tot aanschijn komt.

Dit nieuwe bewustzijn duurt meestal  
slechts enkele ogenblikken.  
Geen woord kan uitdrukken,  
geen gedachte kan omvatten,  
hoe deze wereld is.

Maar weet, dit is het werkelijke koninkrijk Gods  
dat ondanks alles in u allen leeft.  
Oneindig, onbeperkt,  
vol liefde en harmonie.  
Weet dit en bewaar het in uw hart.

16 september 1977

~ 8 ~



*De Boeddha zit sereen  
enkel en alleen  
op ruwe rots  
zonder trots  
slechts te mediteren  
op wat de mens kan leren.*

# COSMOGENESE

Vorming van de Kosmos



*Als ooit iets was  
dan was het dit  
een irritant  
los kunstgebit.*

*Wat is de zin  
van Al dat Is  
wanneer het voelt  
als een gemis.*

COSMOGENESE  
of  
Alles en Niets

En de Godin sprak:

“ Eens is er een tijd geweest, waarin Alles Alles was en Niets Niets. Noch kende Alles Niets, noch kende Niets Alles, daar er geen dualiteit was om te zien waarin Niets van Alles verschilde en Alles van Niets verschilde.

Toen ontstond er een innerlijke behoefte bewust te zijn van deze dingen. Door dit verlangen gedreven concentreerde het Alles zich en werd een Goddelijke vonk; evenzo concentreerde het Niets zich en deze werd materie. Deze daad nu verscheurde de eenheid van Zijn en het Alles.

De Goddelijke Vonk, voelde zich eenzaam en verlaten door het gemis van Niets. Daarom ging zij op zoek naar haar wederhelft om opnieuw een eenheid te worden. Het licht daalde af naar de uitersten van Zijn, waar Niets geconcentreerd was tot materie. En daar zocht de Goddelijke Vonk vele eeuwicheden naar de bron van Niets dat Alles was.

Eerst zocht zij in het Westen, daar zij zelf uit het Oosten kwam en het daar niet gevonden had. Maar het Westen doofde haar vlam omdat in deze streken Inkeer geplaatst was als de grote Beschermers van het Zijn. Noodgedwongen moest zij terugkeren naar haar eigen oorsprong, het Oosten, om daar de Vlam opnieuw te ontsteken, want zonder Licht is Niets te zien.



Toen haar licht weer brandde, ging zij naar het Zuiden, waar zij ternauwernood ontkwam aan de Waanzin die in deze streken de Beschermers van het Zijn was. Het verhaal gaat dat Waanzin brandt als een vuur dat niet meer is te blussen en zodoende zijn eigen wegen en mogelijkheden afsnijdt tot Niets.

Zij wendde zich vervolgens wanhopig naar het Noorden, de leegte doorkruisend, biddend tot zichzelf om verlossing te krijgen van het vurige Verlangen. Toen kwam het Noorden op haar af en deze bevroor met zijn ijzige kilte de Vlam van Licht; en dat is de reden waarom zij tot op dit moment nog steeds zonder ophouden straalt als het Noorderlicht.

Maar zie, haar geest ontsnapte uit deze Inertie en zij dwaalde lichaamloos rond in de leegte totdat zij een schuilplaats vond in het centrum van Zijn. Dit centrum van Zijn (dat Niets was) zoog haar op, omdat ook het Niets behoefte had aan Alles. En zo vond de Geest van de Goddelijke Vlam haar tegenpool de Materie en zij smolten ineen, genietend van de verrukking Eén te zijn, maar nog onbewust van Zijn.

Eeuwigheden vergingen en zij sluimerden voort; sluimeringen afgewisselt met extasen, maar toch..... geleidelijkaan werden de extasen minder hoog en minder vaak en ontstonden er conflicten tussen haar en zichzelf, tussen Alles en Niets.

In haar dromen voelde zij zich Alles, maar wanneer zij wakker werd, was zij Niets en zo wentelde zij rond.

Plots op een dag stapte zij uit haar bruidsbed en zag zichzelf weerkaatst door de afstand die ontstond. Zij was schoon van uiterlijk en stralend als de zon. Zij stond daar maar en aanschouwde zichzelf.

Op haar hoofd bevond zich een stralend diadeem als de sterren des hemels. Wijsheid en Inzicht spraken uit haar ogen. Haar linkerarm was naast haar lichaam en droeg het Zwaard van Rechtvaardigheid; haar rechterarm strekte zich uit naar voren om Genade te geven aan allen die daarom vroegen. Haar borsten waren van zo'n Schoonheid dat zij iedere sterfelijke man terstond zouden doen sterven van geluk. Doch een zachte aanraking van deze borsten bracht Leven voort en het drinken uit haar wonderschone tepels bracht een honingzoete stroom op gang welk allen tot voor God's troon bracht zonder uitstel. Haar krachtige heupen vol Glorie waren Onoverwinnelijk voor een ieder die dezen trachten te binden. En in haar schaamstreek tussen de bebossing van cirkelvormig haar, als symbool van de eeuwigheid, gevormd in een driehoek van Goddelijke kracht, brandde de Vlam als voorheen. Zij doorvoelde en aanschouwde uiteindelijk haar oorspronkelijke Grondslag van bestaan en kreeg heimwee.

Haar blikken neerwerpend zag zij het viervoudig Koninkrijk waarop zij stond en zij waste zich de voeten ten teken van Heiligheid. Na dit gedaan te hebben, besprenkelde zij haar voeten met olieën en zij bestreek de Aarde met Goud.

Vervolgens brandde zij wierook en riep zichzelf aan ter bevestiging van wat zij was.

Toen ontwaakte de Materie: het Niets zag Alles. De Goddelijke Vlam, het Alles, wendde zich tot Niets en zoals eens het Niets Alles had opgenomen, zo nam nu Alles Niets op en verteerde het Niets door een Vlam van Vuur en het werd LICHT.